

ἀπρόθυμα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόθυμος.

Χωρίς προθυμίαν: *Κάνει τὴ δουλειά του ἀπρόθυμα.*
Ἐδωσε ἀπρόθυμα τὴν ὑπόσχεσι.

ἀπροθυμία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀπροθυμιά λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπροθυμία, ὁ παρὰ Σουῖδ. (λ. ἀρρωστία).

Ἐλλειψις προθυμίας: Ἡ ἀπροθυμία του εἶναι ἄλλο πρᾶμα!

ἀπρόθυμος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπρόθυμος.

Ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ ἄνευ ζήλου: Ἄνθρωπος ἀπρόθυμος.
Υπερέτρεα ἀπρόθυμη. Ἀπρόθυμο παιδί.

ἀπροίκιστα ἐπίρρ. ἔνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροίκιστος.

Χωρίς προίκα ἔνιαχ.: Τὴν ἐπῆρε ἀπροίκιστα Πελοπν.
(Μάν.) Τοῖς ἐπάδρεψε ἀπροίκιστα αὐτόθ.

ἀπροίκιστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπροίκιστους βόρ. ιδιῶμ. ἀπροίκιος Πόντ. (Σάντ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπρούκιστος Κρήτ. Χίος κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προίκιστος < προίκιζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ λαβὼν προίκα, ὁ μὴ προικισθεὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. κ.ά.): Ἐπάντρεψα τὴν κόρη μου ἀπροίκιστη. Ὁ δεῖνα πῆρε τὴν γυναῖκα του ἀπροίκιστη πολλαχ. Συνών. ἀπροίκιος. β) Ὁ μήπω ἔχων τὴν προίκα ἐτοίμην πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἡ δεῖνα εἶναι ἀκόμη ἀπροίκιστη πολλαχ. Ἀδελφή αὐτ' ἀπροίκιστεσσα ἔν' (ἡ ἀδελφή του εἶναι ἀπροίκιστη) Τραπ. 2) Ὁ μὴ δοθεὶς ὡς προίξ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σύμ.: Περβόλιν ἀπροίκιστον Σύμ.

ἄπροικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄπροικους βόρ. ιδιῶμ. ἄπροικο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπροικος.

Ἀπροίκιστος 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: Κόρη ἄπροικη. Ἀπροικη, μὰ καλοπαντρεύτηκε κοιν. Σάτῃ ἄπροικο (κορίτσι χωρὶς προίκα) Τσακων. Ἀπροίκος ἔντρισε (ἐνυμφεύθη) Κερασ.

ἀπροκοπιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀνηπροκοπιάζομαι Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπροκοπιά, δι' ὃ ἰδ. ἀπροκοπιά.

Γίνομαι βάνανσος, φέρομαι βαναύσως: Ἀνηπροκοπιάσθηκα.

ἀπροκοπωσύνη ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀπροκοπωσύνᾱ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοπος, δι' ὃ ἰδ. ἀπρόκοφτος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σύνῃ.

Ἀπροκοπιά, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Καὶ 'ς τὰ γράμματα καὶ 'ς τὴν τέχνην ἔδειξεν ἀπροκοπωσύνᾱν Κερασ.

ἀπρόκοφτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀνιπρόκοφτα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπρόκοπα Λεξ. Βάιγ. ἀπρόκουπα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνιπρόκουπα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοφτος, παρ' ὃ καὶ ἀπρόκοπος. Ὁ τύπ. ἀπρόκοπα καὶ παρὰ Σομ.

Χωρὶς προκοπὴν, χωρὶς εὐδοκίμησιν.

ἀπρόκοφτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπρόκοφτους βόρ. ιδιῶμ. ἀπρόκοφτος Καππ. (Σινασσ.) ἀνιπρόκοφτους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀπρόκοπος σύνηθ. καὶ

Πόντ. (Οἶν.) ἀπρόκοπο Τσακων. ἀπρόκοπους βόρ. ιδιῶμ. ἀνηπρόκοπος Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Λακων.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνηπρόκοπες Σκῦρ. ἀνιπρόκοπος Ἡπ. Τήλ. — Λεξ. Κομ. ἀνιπρόκοπους βόρ. ιδιῶμ. ἀνιπρόκοπους Σαμοθρ. ἀνιπρόκοπους Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀνιπρόκοπους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπρόκοπτος. Ὁ τύπ. ἀπρόκοπος καὶ μεταγν. διὰ τοὺς παραλλήλους τύπ. ἀπρόκοπος, ἀνηπρόκοπος, ἀνιπρόκοπος ἰδ. α- στερητ. 1 δ. Ὁ τύπ. ἀνιπρόκοπους παρὰ τὸ ἀνιπρόκοπους πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ σημασιολογικῶς συγγενοῦς ἀνουφέλιτους, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται. Τῶν βορείων τύπων ἀνιπρόκοφτους, ἀνιπρόκοπους καὶ τῶν ὁμοίων τὸ ἑκ τοῦ ε.

1) Ὁ μὴ προκόπτων, ὁ μὴ εὐδοκίμων εἰς τι σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀπρόκοφτος ἄνθρωπος. Ἀπρόκοφτη γυναῖκα. Ἀπρόκοφο παιδί. Ἀπρόκοφο κορμί σύνηθ. || Παροιμ. Ὁ προκομμένος εἶναι θέλει τὸ μάλιν τὸ δ' ἀπρόκοπος εἶναι θέλει το; (ὁ ἱκανὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην περιουσίας, ἔχει τὴν ἱκανότητά του, ὁ δὲ ἀνίκανος περιττὸν νὰ ἔχῃ περιουσίαν, διότι καὶ ἂν ἔχῃ θὰ τὴν χάσῃ) Κύπρ. β) Ὁκνηρός, νωθρός Βιθυν. Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λέσβ. Μέγαρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) Τήλ. Χίος κ.ά.: Αὐτὸς εἶναι ἀνηπρόκοπος, γούλη μέρα κάθεται Βιθυν. Μάρ' ἀνηπρόκοπε, δὲν ἔχ'ς νιτροπὴ ἀπάνου σου, νὰ μὴ πᾶς νὰ δουλέψ'ς! Σκῦρ. Συνών. ἀδούλης, ἀκαμάτης, ὁκνηάρις. γ) Ἀτυχῆς, δυστυχῆς Μέγαρ. 2) Ἀνάγωγος, δύστροπος Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. 3) Καχεκτικός, ἀδύνατος Ἄνδρ.

ἀπροκοπιᾶ ἡ, σύνηθ. ἀνιπροκοπιᾶ Ἰμβρ. ἀνιπrouκοπιᾶ Σαμοθρ. ἀπροκοπία Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Κομ. Περιδ. Ἡπίτ. ἀπροκοπιᾶ Πόντ. (Κερασ.) ἀπροκοπιᾶ σύνηθ. ἀνιπροκοπιᾶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. ἀνηπροκοπιᾶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Χίος — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπαιδευσία) ἀνιπροκοπιᾶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοφτος, παρ' ὃ καὶ ἀπρόκοπος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. α- στερητ. 1 β. Ὁ τύπ. ἀπροκοπία καὶ μεσν.

1) Ἐλλειψις εὐδοκίμησεως, προκοπῆς, ἀνικανότης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀπροκοπιᾶ του δὲ λέγεται! Ἀπὸ τὴν ἀπροκοπιᾶ του ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία σύνηθ. Συνών. ἀπροκοπωσύνη. 2) Ἐλλειψις τρόπων, βαναυσότης Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.)

ἀπρολόγευτος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) ἀπρολόγευτος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προλόγευτος < *προλογεύω.

Ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ προμελετῶν περὶ τίνος, ἀτημέλητος, ἀκατάστατος: Φρ. Ἄνιφτος καὶ ἀπρολόγευτος. Συνών. ἀπρολόγιστος 1.

ἀπρολόγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπρολόγητος Λεξ. Βλαστ. ἀπρολόγητος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπυρολόγητος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπυρολόγητος Μέγαρ. ἀπυρολόγητους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπερολόγητος Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προλογιστός < μεσν. προλογίζομαι. Παρὰ Σομ. τύπ. ἀπρολόγιστος. Ὁ τύπ. ἀπυρολόγητος κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ συνοδίτου φθόγγου ι.

1) Ἀπρολόγευτος, ὁ ἰδ., Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ.: Τήρα τ' ἀνιφτο, τ' ἀπρολόγητο! Βούρβουρ. Ἀπυρολόγητο παιδί Μέγαρ. Ἀφκειασι' κι ἀπυρολόγητ' εἶνι Αἰτωλ. || Φρ. Ἀφερτο γίνητ' ἀπερολόγητο! (ἐπὶ παιδὸς ἀποστελλομένου δι' ὑπηρεσίαν τινὰ καὶ ἀργοῦντος νὰ ἐπανεέλθῃ. Ἀρὰ) αὐτόθ. 2) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐλήφθη πρόνοια, ἀπεριποίητος, ἀκαλλιέργητος Εὐβ. (Κονίστρ.): Ἀπυρολόγητα χτήματα.

ἀπρομελέτητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προμελετητός <προμελετώ.

Ὁ μὴ προμελετηθεὶς, ὁ μὴ ἐκ προμελέτης γενόμενος λόγ. σύνηθ.: Ἀπρομελέτητα πράγματα. Οἱ ἀπρομελέτητες ἐκδρομὲς πετυχαίνουν καλύτερα. Ἀπρομελέτητο ἔγκλημα λόγ. σύνηθ. Καὶ ἐνεργ. ὁ μὴ προμελετήσας τι, ἐπὶ μαθητῶν, διδασκάλων, ρητόρων κττ. λόγ. σύνηθ.: Ἦρθε ἀπρομελέτητος ὁ δάσκαλος.

Πβ. ἀμελέτητος.

ἀπρομήθευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπρουμήθιφτους Μακεδ. (Σισάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπρομήθευτος.

Ἀπροστάτευτος: Ἀπέθανιν κι ἄφ'κιν τὰ πιδιά τ' ἀπρουμήθιφτα 'ς τοὺς πέντι δρόμ'ς.

ἀπρονοησία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπρονοησία.

Ἐλλειψις προνοίας, τὸ νὰ μὴ προνοῇ τις, ἀπερισκεψία.

ἀπρονόητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπρονόητος.

1) Παθ. ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ μὴ προβλεφθεὶς λόγ. σύνηθ.: Ἀπρονόητα πράγματα. Ἀπρονόητη ἐπιχείρησι. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προνοήσας, ὁ μὴ λαβὼν πρόνοιαν, ἀπερίσκεπτος λόγ. σύνηθ.: Ἀπρονόητος ἄνθρωπος. || Παροιμ. Ἀπρονόητος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος Λεξ. Περίδ.

ἀπροξένευτα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροξένευτος.

1) Χωρὶς μεσολάβησιν προξενητοῦ, ἐπὶ συνοικεσίου πολλαχ.: Παντρεύτηκε ἀπροξένευτα. 2) Χωρὶς μεσολάβησιν μεσίτου ἢ ἄλλου τινὸς προσώπου Λεξ. Δημητρ.: Ἀπροξένευτα ἀγόρασα τὸ σπίτι.

ἀπροξένευτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπρουξένιφτους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπρουξέν'φτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προξενευτός <προξενεύω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔγινε πρότασις γάμου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Περιμένει προξενεῖα, μὰ μένει πάντα ἀπροξένευτος πολλαχ. 2) Ὁ ὑπανδρευθεὶς ἄνευ προσηγηθείσης προξενεῖας πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀπροξένευτον ἐπάντρεψεν τὸ κορίτζ' Χαλδ. 3) Ὁ γενόμενος ἄνευ προσηγηθείσης προξενεῖας, ἐπὶ γάμου πολλαχ.: Οὐ γάμους γίν'κι ἀπρουξέν'φτους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀπρόοπτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπρόοφτος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπρόοπτος.

Ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ μὴ προβλεφθεὶς λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀπρόοπτος θάνατος λόγ. σύνηθ. Ἀτὸ ἀπρόοφτον ἔτον Χαλδ.

ἀπροσγάλιastos ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπρουγάλαστους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσγαλιστός <προσγαλίζω.

Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεμείχθη, δὲν προσετέθη κατὰ τὸν βρασμὸν νέον γάλα, πρόσγαλα, ἐπὶ μυζήθρας: Μυζήθρα ἀπρουσγάλασι.

ἀπροσεξιά ἡ, ἀπροσεξία λόγ. σύνηθ. ἀπροσεξιά σύνηθ. ἀπροσεξὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπροσεξία.

Τὸ νὰ μὴ προσέχη τις, ἔλλειψις προσοχῆς λόγ. σύνηθ.: Ἀπὸ τὴν ἀπροσεξιά του σκόνταψε κ' ἔπεσε σύνηθ. Ψιδιαστήκα 'π' ἀπροσεξὰ (ψιδιαστήκα = ἐψεγαδιάστηκα, ὑπέστην σωματικὸν ἐλάττωμα) Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἐ ἀπροσεξίας (ἐνεκα ἐλλείψεως προσοχῆς) Κύθηρ. κ. ἄ.

ἀπρόσεχτα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόσεχτος.

Ἄνευ προσοχῆς: Ἀπρόσεχτα κάνει τοῖς δουλειές του. Ἀπρόσεχτα περπατεῖ - τρώει κττ.

ἀπρόσεχτος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀπρόσεχος Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. ἀπρόσεκτος.

Ὁ μὴ προσέχων: Τί ἀπρόσεχτος ποῦ εἶσαι! Ὁ δεῖνα εἶναι ἀπρόσεχτος 'ς τοῖς δουλειές του - 'ς τὴν περπατησιά του - 'ς τὸ ντύσιμό του κττ.

ἀπροσήλυστος ἐπίθ. Ἡπ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ὠμόλιον) ἀπροσήλυστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσηλυστός <προσηλίζω.

Ὁ μὴ ἐκτεθειμένος ἢ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον. Συνών. ἀνήλυστος Α 1 β, ἀνήλιος 1 β.

ἀπροσκάλεστα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροσκάλεστος.

Χωρὶς πρόσκλησιν: Ἀπροσκάλεστα δὲν πάνε σὲ γάμο.

ἀπροσκάλεστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπροσκάλιστους βόρ. ἰδιωμ. ἀπροσκάλ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπροσκάλετος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσκαλεστός <προσκαλώ. Διὰ τὸν τύπ. ἀπροσκάλετος πβ. ἀκάλετος παρὰ τὸ ἀκάλεστος.

1) Ἀπρόσκλητος, συνήθως εἰς γάμους καὶ οἰκογενειακὰς ἐορτὰς ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησε κανένα ἀπροσκάλεστο 'ς τὸ γλέντι, ὅλους τοὺς προσκάλεσε σύνηθ. Συνών. ἀκάλεστος 1, ἀπροσκάλευτος 1. 2) Ὁ ἀπρόσκλητος προσελθὼν, αὐτόκλητος ἐνθ' ἄν.: Ἀπροσκάλεστος πῆγε 'ς τὸ γάμο - 'ς τὸ γλέντι - 'ς τὸ χορὸ κττ. σύνηθ. Μοῦ 'ρθις σήμερα ἀπροσκάλ'στους 'ς τοῦ τραπέζ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συμπάθησέ με ποῦ μπῆκα ἀνάμεσός σας ἀπροσκάλεστος ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 25 || Παροιμ. Ἀπροσκάλιστους φίλους, ἔτ'μους σκύλλους Μακεδ. (Λακκοβ.) || Γνωμ. Οὐ ἀπροσκάλιστους μέν' ὄξον ἀπ' τὴν πόρτα Μακεδ. Συνών. ἀκάλεστος 2, ἄκραχτος 2, ἀλάλητος 3, ἀπροσκάλευτος 2.

ἀπροσκάλευτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσκαλευτός <*προσκαλεύω.

Ἀπροσκάλεστος 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

ἀπροσκέλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπροσκέλ-λιστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προσκελιστός <προσκελίζω.

Ἐκεῖνος ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου δὲν διηλθέ τις διεσκελισμένος, ὁ μὴ διασκελισθεὶς: Παιδὶν ἀπροσκέλ-λιστον. Συνών. ἀδιασκελιστος.

ἀπροσκύνητος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπροσκύνητος ἐνιαχ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπροσκύνητος.

